

BEOWULF

Drsná botanická pověst z časů, kdy muži byli skutečnými muži, ženy opravdovými ženami a na sedmi pahorcích nebylo ani stopy po křídlatce japonské.

Poslední hřeb z blyštivé mědi zajel do břevna až po hlavici, hladce a rázně, jako nadržžený námořník do rádně promáznuté přistavní štětky. Utichly rány kladiv, utichly pokřiky mužů, odvázána nosná lana spadla do prachu. Stavba byla dokončena, dělníci spěšně slézali ze střechy a šikovali se po stranách cesty. Stavbyvedoucí se hrdě postavil před dvoukřídle dveře bohatě zdobené propletenými hady, hrímtursy a draky, právě včas, neboť po mostu od řeky se již blížil průvod jezdců, v jehož čele, na skvostném vraníkovi, klusal statný, hrdě se nesoucí muž, jehož hlavu zdobila zlatá obruč vykládaná drahokamy.

Jezdci dojeli na dvacet kroků od stavby a sesedli. Sešikovali se za králem, jenž majestátním krokem došel až k průčelí budovy, nevšímaje si ani pohledem svých poddaných, klečících v prachu. Také stavbyvedoucí poklekl, avšak nesklopil zrak, nýbrž jej upřel do vznešené tváře, ošlehané mrazivými větry i žhavým dechem draků, lemované mužným plnovousem.

„Králi Milane, pohled', úkol, jenž jsi nám zadal, jsme splnili! Nová botanická studovna jest postavena pevně, že ji nižádný uragán nezboří, a tak skvěle, že jistě vyvolá záblesk závisti u všech králů v širém okolí!“

Král mlčel, jeho starý, bělovlasý pobočník se však při pohledu na skvostnou stavbu neudržel.

„Toť jistě nejkrásnější, nejlepší budova na východ od Graenlandu, jakou má botanik tu čest obývat!“

Král, stále mlčící, s rukou na jílci meče, pevným pohledem změřil nosné trámové, podpůrné sloupy s hlavicemi v podobě zuřivých obřích obličejů i propletence hadích těl na dveřích. Pak vykročil, prošel kolem svých poddaných a rázně vkročil do budovy. Dveře, jejichž každé křídlo bylo tvořeno jediným kusem jasanového dřeva, vytesáno z kmene stromu, rostoucího již od založení světa, se otevřely dokonale lehce a tiše, tak umně byly vyrobeny jejich závěsy. Král Milan si dlouze obhlížel zařízení budovy, až nakonec vyšel opět před dveře. Nikdo ani nedutal.

„Přátelé!“ zaduněl nad hlavami leníků zvučný hlas. „Tato stavba... jest skutečnou ozdobou mého království! Žádná se jí nemůže rovnat!“

„Hurá!“ zařvali naráz všichni.

„Přátelé! Nechť ohně vzplanou! Nechť jsou sudy naraženy! Nechť jsou herbáře otevřeny a binokly přichystány! Přátelé! Vítám vás ve své nové síni!“

„Hurá!“

Až dlouho, předlouho do noci se botanici krále Milana bavili, jedli a pili, zpívali své popěvky, vrhacími sekerami usekávaly sloužícím dívkám jejich kadeře, a když je to přestalo bavit, odskočili do svých pracoven a báдали. Bardové hrající na gudki a koncovky pěly britké písně plné nejrůznější květeny, opěvovali hrdinské činy bájných botaniků a vyprávěli heroické příběhy o terénních exkurzích.

Nad ránem třetího dne pak všichni, skoleni těmi velkolepými oslavami, padli na kdejakou podušku, pokrývku či ženu a usnuli spánkem spravedlivých.

Ráno bylo vše jinak. Dveře síně byly vylomeny, herbářové položky rozházeny, určovací klíče doutnaly v ohništích, terénní zápisníky mnoha bojovníků byly zcela zničeny. Byla to strašlivá rána pro celé království a král, stejně jako jeho muži, mohl puknout žalem.

Hned bylo jasné, kdo za vším stojí. V prachu cesty od síně vedly jasně viditelné olbřímí stopy.

„Trol!“ vydechl králův pobočník, když stopy viděl. „Obrovský trol! Očividně přitáhl z vlhkých

oligotrofních luk v podhůří!“

„Tak na tohle nemám koule,“ povzdechl si tiše král Milan. „Jestli k nám honem rychle nedorazí nějaký nadupaný rek, jsme v průseru až po uši.“

V té době zuřila nad mořem strašlivá bouře. Mraky sahalý až po hladinu, která se vzpínala do desetimetrové výšky jen proto, aby se vzápětí propadla dvakrát tak hluboko, provazce deště hnány vichrem bičovaly svět ze všemožných úhlů, tmou tmoucí protínaly zášlehy blesků a dunění hromů se slilo v jednolitou kanonádu zániku. Bylo nemožné, aby v tomto peklu živlů mohlo cokoliv přežít, ale přesto...

Podobna ubohé třísece odsouzené k brzkému zániku, plula po hladině rozvášněného moře lod'. Tančila na zpěněných vrcholcích vln, řezala jejich úbočí a mizela v údolích. Co chvíli se přes ni převalila masa ledově studené slané vody, ale lod' se stále znova a znova vynořila, s přídí zdobenou ohyzdnou řezbou hrdě vztyčenou k temnému nebi. Plachta byla již dávno skasaná, ale přesto vichřice zlomila stěžeň. Jen síla ocelových paží veslařů dávala lodi rychlost, při které fungovalo kormidlo, jež, vedeno mocnou rukou, neochvějně vedlo drakkar kolmo na vlny. Drobná odchylka by přivodila zkázu všech, ale kormidelník žádnou odchylku nepřipustil.

„Veslujte, vy prašiví psi!“ řval ochraptělým hlasem. „Veslujte, jestli chcete přežít!“

Hned pod kormidelním veslem stál jiný muž, zuřivě bubnující na dva kotle, jejichž zvuk přebil i dunění hromů a udával tak rytmus posádce.

Před lodí se zvedla obrovská hora vody a řtila se ze strany na ni.

„Bubnuješ jako sám Taranis, Chekotayi!“ zvolal kormidelník. „Nuže zrychli tempo, popožen tu línou chásku, honem!“

Bubeník zrychlil. Veslaři začali zabírat také rychleji, lod' poskočila a vedena pevnou rukou kormidelníka, stočila se přídí proti hoře vody. Ta do lodi udeřila se zničující silou a na okamžik se zdálo, že je po všem, ale pak se opět nad hladinou ukázala vzdorná příď a štíhlý bort lodi. Několik veslařů, předem k tomu určených, vylévalo vodu z lodice.

„Tato bouře...!“ řval Chekotay, jen co vyplivl makrelu. „Tato bouře není z našeho světa!“

„Je to bouře bohů!“ přitakal kormidelník. „Zkoušejí, z jakého jsme těsta! A co my jim ukážeme?!“

„Že jsme z oceli!“ řval nadšeně bubeník přes proudy vody valící se po jeho tváři a řezal to do bubnů, až hromy bledly závistí.

Noc jako by neměla konce... hodinu za hodinou trval boj o každý nádech, celou věčnost se moře i nebesa pokoušela strhnout lod' do hlubin... ale statečná posádka bojovala ze všech sil, s nadšením sobě vlastním, a tak to byla nakonec bouře, jež souboj vzdala.

Před přídí lodi – a nyní bylo vidět, že je zdobená hlavou zuřivého červa žužlavého – se rozestoupila mlha a moře lemované bílou pěnou se rozbíjelo o pevninu.

Po přistání vytáhli hrdinové svou lod' na břeh a hotovili se k odchodu. Každý z nich byl vybaven dlouhým kopím s listovou dvoubřítou čepelí, krátkým mečem, kulatým štítem, varjagskou sekerou, Kubátovým klíčem a terénním zápisníkem. Na krku se mnohým houpaly amulety ve tvaru Tórova kladiva a tužky na řemíncích.

„Hola!“ ozval se mocný hlas od útesů. „Kdo se to opovažuje přistávat se vznešenou lodí zde, v ochranném pásmu Chráněné krajinné oblasti?“

„Já!“ předstoupil před své přátele kormidelník. „Já, Adam Zlatokrt, hrdina na volné noze.“

„Adam?“

„Říkají mi také – Beowulf!“ zaduněl Adamův hlas. Bylo vidět, jak strážný na útesu při zvuku toho jména ztuhl.

„V tom případě, pane, vítejte v zemi krále Milana! Prosím, následujte mne přímo do jeho síně!“

Hrdinové se tedy vydali za zvědem, a po dlouhém, předlouhém pochodu botanickým tempem dorazili do skvostné síně krále Milana.

Král v sobolím kabátě jim vyšel naproti.

„Sám Ódin mi posílá tebe, hrdino! Vítejte, ty, i tví přátelé, v mé zemi a mé síni,“ vzal Adama kolem ramen. „Jaká byla cesta? V noci jsem byl docela rád, že jsem na pevné skále.“

„Tož, trochu jsme se osprchovali,“ pravil rozšafně Adam, přestože na žádném botanikovi z lodi

nebyl ani vlas suchý.

Všichni vstoupili do botanické síně. Nově příchozí stanuli zaraženi její nádherou, ale pak se rozběhli tam, kde hořely mohutné ohně, a v jejich světle byly vidět stohy floristických zpráv a herbářových položek. Jen hrdina Adam zůstal stát v družném hovoru s králem.

„Co to slyším?!“ ozval se od trůnu v pozadí krásný ženský hlas. „Hrdina Beowulf poctil svou přítomností naši síň?“

„Ah, toť má současná žena,“ pravil tiše Milan.

„Současná?“

„Znáš to, král si musí brát kde koho, aby udržel zemi pohromadě,“ ucedil Milan.

„Beowulfe, vítej!“ pravila hlasitě královna.

„No, hm, ahoj.“ Ukázalo se, že Beowulf není ve dvorské etice tak zběhlý, jako v rosnatkách.

Celou noc si nově příchozí určovali v klíči krále Milana, popíjeli horkou medovinu, jedli hromady masa a pastičáku a vesele se bavili. Jejich vůdce sedel při stole s králem a královnou.

„A proč ti vlastně říkají Beowulf?“ zeptala se jej plavovlasá kráska korunovaná tenkou zlatou obručí, když si král odskočil... ehm... zkontrolovat strážce.

„Na to se mě ptali mnozí,“ pronesl tiše Adam. „Žádný se však odpovědi nedočkal!“

„Souvisí to s tím, že si nikdy nesundáváš tu červenou kostkovanou košili?“ vyzvíдалa královna a pobízela reka k dalšímu pití.

„Ano! Ale více ti neřeknu.“

„Tak mi aspoň dovolu, abych ti doplnila roh medovinou,“ medovým hlasem požádala královna a nahnula se s karafou nad Adama. Tomu se tak nabídl pohled na bohatě vyplněný výstřih, do nosu jej udeřila vzrušující vůně, na obličej laškovně zalechtalo několik jejích vlasů. Adam Beowulf těžce polkl.

„Adaméééé! Pod' sééém!“ rozječel se na druhém konci sálu hlas jednoho z nově příchozích. Jednalo se o botaničku s rohatou helmou naraženou až po uši. Její zbroj se vyznačovala mohutnými prsními pláty, jež se daly v nouzi použít k vylévání vody z lodi či dokonce k vaření (pro tento účel byly cejchovány stupnicí do deseti litrů).

„Co chceš, Moniko?“

„Podívej se, tady v těch fytoecnologických záznamech mají pěkný bordel. Nerada bych se krále Milana dotkla,“ ztišila bojovnice hlas, „ale vypadá to, že mu chybí spousta věcí. Dokonce ani jeho vlastní terénní zápisky nejsou úplné, v mapách potenciální přirozené vegetace chybí celé oblasti, odkazy odkazují na neexistující manuskripty, prostě to vypadá... jako by tady řádl nějaký požár, nebo co.“

„Je to divné,“ přidala se k Monice pomenší postava. Ze stínů vyšla bojovnice Marťa, řečená Alytes. „Mnohá literatura nese známky těžkého poškození, herbářové položky jsou zpřeházeny...“

„Něco se tady najisto stalo,“ přidala se k diskutujícím třetí bojovnice. „Všimněte si, jako jsou místní zaražení, jak se nad nimi vznáší opar strachu!“

„Torquiel! Třeba jsou jenom hrozně moc skalení!“

„Ne, povídám ti, něco zlého se zde stalo!“

„Proč by nám to ale král Milan zatajoval?“

„Protože se stydím žádat vás o pomoc,“ ozvalo se Adamovi za zády.

Než kohout zakokrhál, zasvětil král Milan hrdiny zdaleka do svého problému. Řekl jim vše o netvorovi, jenž se takřka každou noc plíží do síně, omračuje strážce a ničí botanické klenoty, výsledky práce celých generací.

„Musíte ho zastavit. Nevím, co si s ním počít... Musíte ho zastavit vy!“

Na tohle může hrdina říct jenom jediné.

„Zastavíme ho!“

Slunce stálo v nadhlavníku a nad dvorem krále Milana zněly zvučné rozkazy. Boewulf stál na převráceném škopku a mával naběračkou jako maršálskou holí:

„Torquiel! Vem si pár maníků a vybuduj kruhovou obranu! Rennfri, Frodo, Dlhovláska – zkuste

najít po tom šmejdovi nějaké stopy. Mrtvé ektoparazity a podobně. Dryádo, připrav zásobu loučí! Korálku, Alytes, zapíše fytoocenologické snímky na támhletom úbočí, ať víme, jak jsme na tom! Barčo! Zkontroluj orchideje!“

„A co mám dělat já?“ zeptal se Chekotay.

„Ty se tu neplet pod nohy!“ vykázal ho Boewulf z dvorce.

„Prej neplet se pod nohy! To řekne mě! Ts!“ mumlal si Chekotay pod vousy, a vztekle kopal do kamínků. Šel, kam ho nohy nesly, procházel se krajinou, divokou, nespoutanou... občas na něj vyběhl nějaký ten kanec nebo medvěd, ale ať již zuby nebo mečem, vždy jej rozzuřený Chekotay skolil během pár okamžiků. Náhle se zastavil. Odněkud zdáli slyšel silný šum vodopádu.

„Hmmm, trochu se vykoupat by možná neškodilo, jsem docela pěkně vyuzený. A šatstvo by taky potřebovalo vyprat, všechny ty krystalky soli drásající citlivá místa jsou docela opruz.“

Dvěma seký přes rameno odrovnal dotírající medvědici a vydal se za zvukem vodopádu. Zanedlouho stanul na kamenité pláži jezera, do něhož padal s ohlušujícím rachotem sloup vody z nedozírné výše. Voda byla ledová, ale to je na kocovinu nejlepší. Chekotay se okamžitě svlékl jen do spodní ocelové zbroje a vklouzl do vody. Pořádně se vydrhl pískem, zaplul pod vodopád a nechal si na hlavu padat masy vody v naději, že vyženou medovinový bolehlav. Pak laškovně zaplul pod hladinu a chvilku jen tak plaval a řádil. Náhle se zarazil. Ohlušen řevem vodopádu, nevyšiml si, že na břeh přišly tři dívky a usadily se kolem hromady kamení, do níž připravily hranici z naplaveného dřeva. Očividně se tady rozjížděl jakýsi mejdan, nebo, soudě podle očouzeného kotlíku, snad i sabat.

„Cool!“ Chekotay se rozhodně chtěl přidat, vylezl tedy z vody. Přitom si uvědomil, že je takřka nahý, když nepočítáme jednoruční meč a azbestové bezpečnostní podvlékačky. Když na něj dívky pohlédly, trochu zrudl, ale pak si řekl, že žádný botanik se nemá za co stydět, nonšalantně přešel k ohništi a pozdravil.

„Práci čest, rukám klid! Mohu se přidat? Nejsem žádný houmlesák, ale mé oblečení je čerstvě vyprané a bude se ještě nějakou chvíli sušit... a váš oheň tak příjemně hřeje.“

„Kdo jsi?“ zeptala se prostřední z dívek provokativně.

„Říkají mi Chekotay a jsem bojovník z družiny reka Beowulfa. Připluli jsme do říše krále Milana včera večer na lodi 'Královna Mařenka'.“

„Královna Mařenka?“ vyprskla nejmladší z trojice. „Co je to za jméno?“

„No na mně se nedívej, já navrhoval <<N<>B<>N<>N<>N<> ale znáte tyhle hrdiny, chtějí být za každou cenu originální.“

Nejstarší dívku to jméno zaujalo. „Vidím, že znáš mnohou eddu, statečný, leč poněkud zimomřivý válečníku. Dobrá tedy – povím ti, jak nám třem říkají v této zemi. Pokud uhodneš naše skutečná jména, můžeš si k nám přisednout, pokud však ne, proběhneš se porostem *Urtica dioica* odsud podél řeky až k jejímu ústí do moře – nahý.“

„To má být nějaký quest?“ ušklíbl se Chekotay. „Beru!“

„Dobrá tedy. Pak věz, že zde před tebou sedí Viky, Jana Nová a já, Jana Dvořáková. Tak nám říkají poddaní krále Milana, my však nejsme poddaní jemu, ani nikomu jinému, a naše pravá jména... no, ta jsou pro tebe tajemství!“

Chekotay se zamyslel. Po chvilce se ušklíbl. Bylo to snadné, tak snadné... když někde u vody potkáte tři krásné dívky, jejichž jména jsou, co se týče délky, tak nerovnoměrná, je jasné, o koho se jedná. To poznání naplnilo duši bojovníkovu úžasem, na okamžik zapochyboval, zda jednal správně, když se dal do řeči s těmito dívkami, ale zahnal tyto chmurné myšlenky a usmál se na Janu Dvořákovou. Ta úsměv opětovala, neboť již samozřejmě věděla, k jakému závěru Chekotay došel.

„Mám to,“ pravil pro zbylé dvě dívky rek. „<N<>S<N<>P<N<>M<N<>M<N<>!“ Tříkrát luskl prsty, třikrát ukázal na jednotlivé normy, neboť to skutečně byly ony.

„Výborně!“ pravila prostřední, norna Přítomnosti. Nalevo sedící norna Minulosti jen pochvalně zvedla palec. Norna Budoucnosti sedící napravo se nepřestávala usmívat. Chekotay si přisedl a natáhl nohy pokryté husí kůží k ohni.

Král Milan odjel na nutnou inspekční cestu k suťovým svahům u pobřeží. Jeho královna stála na ochozu hlídkové věže a nemohla oka spustit ze ztepilého reka, junáka Beowulfa. Kdybych napsal, že

při tom pohledu slintala jako doga, nebyl bych daleko od pravdy. Při pozdním obědě sama nabrala Adamovi do přilbice horký guláš, přitom se ořela o jeho rameno svou hrudí a laškovně se na něj usmála. Beowulf, jenž byl na hrdinských cestách již skutečně dlouho, při tom gestu ztuhl, pomalu se otočil a sledoval odcházející královnu. Ta, dobře si toho vědoma, ještě zakroužila svými překrásnými boky. Adam polkl slinu.

„No no no!“ napomenula ho Monika. „Ta není pro tebe!“ Královna, která to slyšela, se prudce obrátila a vrhla po Monice pohled tak plný jedu, že by se chřestýš zastyděl.

Večer se král Milan vrátil, a ve své družině přivedl i nového, podivného muže.

„To je Jiří, potulný mnich,“ představil ho svým přátelům. „Hlásá tady nějaké pomatené božstvo...“

„Víru v lesnictví a zemědělství,“ pousmál se mnich.

„A to ho taháš sem, mezi nás?!“ vykřikl králův pobočník.

„Přece ho nenechám umřít samotného v pustém kraji. A krom toho, s knihovnou to umí dobře, a v těchto přetěžkých časech potřebujeme každou ruku!“

Po večeři se znavený král Milan odebral na lože, a obranu síně přenechal plně v ruku Beowulfa.

„Nepůjdeme vůbec spát! Cítím v kostech, že dnes v noci ten trol přijde!“ rozhodl Adam.

„Přichystejte se k obraně! Kde je ten zatracený Chekotay?!“

Čekali dlouho, velmi dlouho. Rozvážně upíjeli medoviny a bděli. Hrdina Beowulf si nemohl nevšimnout, že královna odešla na lůžko mnohem později než její muž, a že její poslední pohled, plný žádostivosti, patřil jemu.

Čas plynul. Dlouho se nic nedělo... najednou noční ticho prořízl hluk ovčích zvonců.

„Ha! Moje nástraha nezklamala!“ vykřikla Torquiel. „Perimetr narušen! Perimetr narušen! All hands on battlestations!“

„Do střehu!“ vyskočil Beowulf na nohy. „Vpřed!“ Jako jeden muž vyrazili všichni skrz dveře před síní, třímajíce v jedné ruce štít, ve druhé kopí, avšak pohled, jenž se jim naskytl, je zarazil. Všechny louče byly zlámané a uhašené, všechny stráže ošklivě pobité.

„Ten trol je někde tady!“

Strašlivý třesk se rozlehl síní, vichřice od moře vrazila spolu s něčím velkým, temným, přímo do místnosti skrz odvrácené okno!

„Zpátky!“ řval Beowulf. V záři skomírajících ohňů a doutnajících loučí spatřil hrubé obrysy netvora. Okamžitě viděl, že to nestihne, obr mířil přímo do knihovny, a v cestě mu stál jen vychrtlý mnich. Ten zařval hrůzou a padl na kolena, ale když se nad ním vztyčil strašlivý trol, vzpamatoval se, vytrhl spod kutny svůj amulet a pozvedl jej proti netvorovi.

„Kulturní les je se mnou, ty bezbožný bukofašisto!“ Trol se zastavil, a to stačilo hrdinům, aby dorazili na dosah svých zbraní. První mrštil kopí Beowulf, listová čepel zasvištěla vzduchem a proklála trolovo zápěstí. Netvor překvapeně zařval a s obratností, kterou u něj nikdo nečekal, se vyhnul zbylým kopím.

„Taste meče!“ řval Beowulf. Torquiel a Dryáda skočily po svých dlouhých lucích.

„Pohled' na svou smrt!“ vrískala Dryáda a vypustila první šíp, ale trol se jen ohnal a zachytil letící šíp mezi dlaně! Znovu vztekle zařval a vyskočil. Kopancem rozházal pečlivě srovnané krabičky s mechy a lišejníky a plavně přelétl nad ohromenou družinou. Jen jediná vržená sekera se zabořila do vrat vedle netvorova plece, a již byl trol v noci a zmizel ve tmě.

„No to byla teda síla!“ vyhrkl kdosi.

„Co? To už je konec? Ještě jsem se ani neoblékl do zbroje,“ pravil z kouta Miro Kužela.

„No aspoň že jsme ho zahnali, nestihl nadělat moc škody.“

„To proto, že jsme ho překvapili. Až se příště vrátí, bude to tvrdší boj!“

„To jistě ano,“ pravil Beowulf. „Ale dnes již se nevrátí. Pokuste se tedy trochu prospat!“

I navzdory vzrušení z boje nakonec všichni jakž takž pousínali. Věděli, že příští noci jim již nemusí být dopřán vůbec žádný spánek.

Chekotay se vrátil nad ránem.

„Kdes sakra byl?!“ sprdl ho Adam. „My jsme tady bojovali s trole a ty sis válel šunky bůhví kde!“

„No, já jsem se byl vykoupat... a pak jsem potkal tři dívky a...“

„Jo, jasně, mě je to jasné. My tady nastavujeme svou kůži a ty se někde muchluješ kdoví s kým!“

„Ne, počkej, tos blbě pochopil, já se ne... a to není jen tak někdo, to jsou...“ zakoktal se Chekotay.

„Mě to nezajímá. Dnes v noci budeš mít hlídku přede dveřmi!“ rezolutně vyhlásil Beowulf.

Jak prohlásil, tak se stalo. Celý den se okolím rozléhaly údery, tesání a řezání, jak byly opravovány škody napáchané trole, vzduchem vonělo vyzrálé jasanové dřevo, Torquiel a Korálek chodily po okolí a určovaly ruderální a synantropní vegetaci, Dryáda v kovárně kalila hlavice šípů a brousila je do takového ostří, že by mohly protínat světelný paprsek.

Večer pak všichni zaujali přidělené pozice, očekávající tuhý boj. Chekotay se dvěma meči stál přede dveřmi, Beowulf pak stanul sám na ochozu hlídkové věže. Slunce zapadlo a ochladilo se, louče prskaly v mlze, kterou večerní bríza přinesla od moře. Vyšel měsíc, ale přes mlhu pronikalo jen slabé světlo. Každý zvuk byl tlumen... Adam málem vyskočil z kůže, když se ho dotkla něčí ruka. Otočil se a tasil – ale včas se zadržel.

„Královno! Vůbec jsem tě neslyšel přicházet!“

„To proto, že mám chlupaté papučky,“ usmála se královna. Adam pohlédl na její nohy, skutečně obuté v huňaté kožešině, a pak jeho pohled stoupal vzhůru, sklouzl po stehnu, nabízejícímu se z velkorysého rozporku sukně, zastavil se na prosté lněné halence, tak krátké, že odhalovala pupík a ploché břicho, a tak řídké, že se přes její vypnutou látku zřetelně rýsovaly dvorce ňader.

Adam polkl.

Spanilá tvář královny, lemovaná rozpuštěnými vlasy, se ozdobila svůdným úsměvem.

„Jsi skutečně statný bojovník, Beowulfe. Stát sám takto, v temné noci, v slizké mlze, očekávat nelítostného protivníka... to si zaslouží uznání.“

„Nejsem sám. Tam pode mnou je má družina...“ vykotal Beowulf. Královna přistoupila ještě blíže a jakoby náhodou se dotkla hrdinova lokte. Ten dotek jí projel jako elektrická jiskra.

„Přesto... ty jsi hrdina. Tvá družina... to jsou tví družiníci. Ty jsi jejich velitel.“

„No... ano.“

„To musí být velice osamělé povolání. A velice zodpovědné. Musíš udržovat dekorum, musíš se chovat, jak se od tebe očekává, musíš si udržovat od svých podřízených odstup...“

„Jo... nějak tak. No jo,“ zamumlal Adam, nemohouce odtrhnout pohled od zapínání její halenky. Dvě olivky se vyvlekly z dírek a odhalily tak překrásný pohled do dekoltu. Přes lněnou látku se vztýčily bradavky.

„Je... je tady docela zima, co?“ zakoktal se při tom pohledu Adam. „Ehm...“

„Také jsem velmi osamělá,“ pokračovala královna, otočila se k němu bokem a opřela se o cimbuří. Zapřela se o něj nohou, takže stehno se zcela vymanilo zpod látky sukně. Mírně se zaklonila a nabídla hrdinovi pohled do výstřihu. Beowulfův meč cinkl o podlahu. „Velmi osamělá,“ opakovala. Pak se přitočila k Adamovu uchu. „Král Milan je dobrý král, ale už ho ta záležitost s trole zmáhá. Večer co večer padá na lůžko a okamžitě usíná...“ šeptala. Beowulf cítil její teplý, voňavý dech na své tváři, ale ještě se ovládal.

„Je to velká zodpovědnost...“ pokoušel se ho bránit.

„Ne!“ vyhrkla vášnivě královna. „To není zodpovědnost! Vždyť on vůbec nespí se mnou, ale s...“ Včas se zastavila. Ne, tohle říct nechtěla. Beowulf zpozorněl, teprve nyní si všiml, že v královnině hlase není jen touha, ale i zoufalství.

„Král Milan má milenkou?“ zašeptal. Královna se roztrásla, sklopila oči... Beowulf neměl na vybranou, přikročil k ní a objal ji, snažil se ji uklidnit...

„Kdyby jen to!“ zaštkala ubohá královna. „To bych dokázala pochopit. Ale není tomu tak, vždyť jsem nejkrásnější žena v celém království. Ne, je to mnohem horší. Král Milan... každý večer usíná... objímající...“ nyní již šeptala takřka neslyšně „...svou nejoblíbenější, nejdražší, nejceněnější... herbářovou polozku!“ Tak a bylo to venku. Královna se rozplakala usedavým pláčem. Beowulf ztuhl ohromením. Tak to bylo to strašlivé tajemství! Nebo za tím bylo ještě něco?

Královna štkala, a mezi vzlyky vyrážela: „Vždyť jsem ještě mladá! Mladá a krásná! Můj manžel mi prokazuje všechnu úctu, ale... je toho tak moc, co chci? Aby mi prostě občas vysouložil mozek z hlavy?“ Adamovi se při té představě podlomila kolena. Královna toho využila, skočila po něm a strhla ho na zem.

„Počkej, po...mmmmm!“ nezmohl se rek ani na protest, nadřžená královna přitiskla svá lačná ústa

na jeho, a Adam cítil její jazyk až na svých mandlích.

„Ne, to není...“ začal zase, když se vztyčila nad ním, ale královna mu nedala šanci promluvit, jediným trhnutím z něj servalo košili... a ztuhla. Adam, když si uvědomil, co se stalo, také ztuhl. Chvilí, velmi dlouhou chvíli, bylo ticho.

„Tak proto ti říkají Beowulf!“ zašeptala pak královna. Ve světle pochodní bylo vidět, že Adam má pod košili černé tričko s bílým nápisem „**BEOWULF * White Pride – World Wide**“ zářícím do tmy.

„Je to pamětní tričko, které jsem si dovezl ze své první botanické konference,“ zašeptal Adam. „Velmi se mi líbilo, ale když jsem později zjistil, jaký význam má ten nápis, styděl jsem se za něj. Nosím ho jako talisman, ale nechci, aby si o mě ostatní mysleli, že jsem nácek. Je to prostě taková chyba z mládí, která mne provází životem. Nemohu se toho trička zbavit, připomíná mi mé mládí, zvykl jsem si na něj!“

„Rozumím,“ vydechla královna.

„Prosím, neříkej o tom nikomu. Ví to jenom Monika a Hanka.“

„Nebudu,“ zašeptala královna. „A teď bychom se mohli vrátit k...“

„Adamééééé!“ přerušil ji jekot Moniky provázený třeskotem rozrážených okenic.

„Trol!“ vyskočil zpod královny Adam, jediným pohybem si zapnul kalhoty, druhým popadl meč a ladně jako kormorán skočil z hlásky na slaměnou střechu síně. Proletěl skrz, jen o centimetry minul rozkrokem nosné břevno, zachytil se za pověšený lustr a zhoupal se na něm. Plameny svíček zavlály, horký lůj vystříkl, přímo na Adamova záda. Protože hrdina nebyl (na rozdíl od podstatné části jeho družiny) až takový masochista, zařval bolestí. Naštěstí to vyznělo spíš jako řev zuřivosti. Trol, jenž se zrovna pokoušel hodit sbírku herbářů do plamenů krbu, se otočil a spatřil letícího junáka s ostrým mečem v ruce. Napřáhl svou nestvůrnou ruku, rozevřel dlaň a Adam se o ni rozpleskl jako moucha. Pomalu stekl na podlahu, trol se napřimil, aby ho zašlápl...

Sviist! Sviist!

Lučičnice střelely přesně, dva šípy proťaly Achillovu šlachy, trol zařval. Vzduchem proplula rozzuřená Ronja, v rukách dvoubrýtou sekeru, a začala trola otesávat do příjemnější podoby. Také ostatní bojovníci se dali do boje! Na trola se snesl déšť ran.

Řvouce jako raněné zvíře, vlekl se trol k oknu. Jeho záda již připomínala jehelníček, další a další šípy a oštěpy se zabodávaly do ztvrdlé pokožky.

„Nikam nejdeš!“ zařval Beowulf z podlahy, vyskočil a popadl dlouhý, mocný kovaný řetěz. Jeden jeho konec omotal kolem podpěrného sloupu, s druhým přiskočil k trolovi. Roztočil řetěz nad hlavou a mrštil jím. Netvor se právě chystal rozrazit okenici, když přilétl řetěz a omotal se mu kolem paže. Napjal svaly, zatahl, řetěz se rozdrncel jako struna.

„Zbrááň!“ řval Beowulf, neboť svůj meč někde ztratil.

„Tady!“ hodila mu Rennfri dlouhou varjagskou sekeru.

„Střílejte do lebky!“ rozkazovala Torquiel lučičníkům.

„Uhaste ten požár!“ ječel mnich Jiří.

„Počkejte na mně, ještě nejsem oblečený!“ huhlal Mirek.

Netvor vyrazil kus stěny a vyskočil do tmy, ale ruka připoutaná k nosnému sloupu jej zadržela. Zařval hlasem plným vzteku, otočil se...

„Headshot!“ ucedila Dryáda a nasadila na tětivu další šíp.

„Nestřílet!“ zastavila ji Torquiel. „Adam útočí!“

Trol, omráčený úderem šípu do čela, spatřil rozmazaně, jak se na něj řítí vzteklý Beowulf. Pokusil se bránit levačkou, ale hrdina proklouzl pod ní a sekl netvora do břicha. Rozpoutala se litá řež. Trol uskakoval, útočil svou dlouhou paží, ale pravačku měl stále spoutanou a nedokázal ji osvobodit. Torquiel s obavami sledovala, jak se nosný sloup prohýbá...

„Vydrží to?!“ vyhrkla zděšeně.

„Určitě vydrží,“ ubezpečil ji jeden z maníků krále Milana. „Je vytesán z toho nejtvrďšího, nejpevnějšího jasanového dřeva, jaké je na světě k nalezení!“ vychloubal se. Dryáda, slyšíc tato slova, zpozorněla. Něco se jí nezdálo...

Trolův řev zaburácel síní, když Beowulf vyskočil trojitým saltem vzhůru a sekl netvora přes obludnou tvář. Nevšiml si však levačky, která jej opět smetla na podlahu.

Torquiel využila té chvíle. „Paltééé!“ zaječela, až křišťálové mísy popraskaly. Šípy zasvištěly a do nehybného cíle se zabodly všechny. Několik jich zasáhlo i trolovo oko. Jeho řev nyní neustával, trhal řetězem, ale bezvýsledně, osvobodit se nedokázal. V zoufalství se vrátil do zakouřeného, hořícími požáry osvětlené síně a strhl ze zdi pověšenou halapartnu.

„Tak teď to bude zlé,“ ucedila mezi zuby Korálek a skrčila se za štít. Ale trol již nevěnoval obráncům pozornost, snažil se přeseknout řetěz, a když viděl, že se mu to nepodaří, ve vrcholné nouzi ťal do vlastní paže. Řev přešel v hrůzný jekot. Netvor ťal podruhé, potřetí...

Za strašlivého zaječení se osvobodil a odpoťoval se do tmy. Na zemi zůstala v kaluži smradlavé krve ležet jeho pravá paže.

„Musíme ho pronásledovat!“ křičela Barča.

„Nikam!“ zvedal se ze země Beowulf. „Musíme uhasit požáry, jinak bude naše snaha zbytečná! A ten netvor již daleko neunikne...“

Dali se do práce. Beowulf osobně šel zkontrolovat hlídky, a našel Chekotaye přede dveřmi svázaného jako balík.

„Přepadl mě ze zálohy, bastard!“ vyhrkl, když vyplivl roubík.

„Počkej s tím rozvazováním!“ vykřikla přihlížející Torquiel. „Tyhle uzly bych se chtěla naučit!“

„A co takhle se učit na někom jiném?“ zavrčel Chekotay. Tori se jen pousmála.

Ráno se družina krále Milana a reka Beowulfa rozjela po krvavé stopě. Netrvalo to dlouho, a na břehu moře skutečně našli ležet mrtvolu ohyzdného netvora. Král Milan měl proslov, v němž opěvoval udatnost bojovníků.

„Nikoho nezabil,“ mumlala bokem stojící Dryáda. „Vždyť nikoho nezabil! A my jej jo!“

„Máš výčitky svědomí?“ zeptal se Chekotay.

„Jeho smrt nelze omluvit. Byla to vražda. On lidi vždycky jen zbil, svázal nebo omráčil, ale nezabil. Jediné, co dělal, byl bordel v botanických záznamech.“

„Pálil zápisky, mapy a herbářové položky!“ vyplivla Monika stéblo trávy. „Podle mě to měl za sebou ještě moc rychle. Já bych ho raději napíchla na kůl, ať si chcípá tři dny!“

„Myslíš, že botanické zápisky jsou cennější než lidský život?“ otázala se Dryáda.

„Samozřejmě,“ odsekla Monika. „A navíc to ani nebyl člověk. Byl to netvor. Bestie.“

„Zajímalo by mě,“ pravil zamyšleně Chekotay, „proč vlastně útočil?“

Král Milan to zaslechl, otočil se a jeho tvář se zakabonila. Zdálo se však, že si toho Boewulf nevšiml.

Celý den se slavilo a bylo jasné, že večer oslavy vyústí v brutální chlastačku. Medovina tekla proudem, piva bylo, že jej neměl kdo pít, nad ohni se opékali celí divočáci, Dryáda měla obrovskou mísu špenátového salátu jen pro sebe, prostě nárez. Král Milan seděl na trůně a pral to do kytary jako šílený, smál se na celé kolo a dobře se bavil. Také Beowulf, sedící po jeho pravici, měl vždy roh plný, neustále jej obletovalo hejno polonahých dívek nosících mu další a další vybrané dobroty... ale zkušený pozorovatel si mohl všimnout, že všechna ta Boewulfova veselost a nadšení, s jakým zpíval sprosté písničky, ta opilost, s jakou se klátil, to vše je jen hrané. Kolem půlnoci vytáhli krále jeho pobočníci k ohni, u kterého se vyprávěly příběhy z dávných terénních exkurzí, a Beowulf tak osaměl. Věděl, že královna se omluvila z oslav a již brzo večer odešla spát. Obratně jako úhoř se junák proplétal mezi slavíci botaniky, až, nikým nepozorován, zmizel v chodbě vedoucí do královských komnat.

Potichu rozhrnul jemnou kožešinu kryjící vchod a vstoupil. Místnost byla zařízena v královském duchu – stěny lemovaly skříně plné herbářů a určovacích klíčů, na stole byla mohutná binokulární lupa, trámy byly vyřezávány festucami – Beowulf si s údivem uvědomil, že každá vyřezaná tráva odpovídá jinému druhu – prostě místnost nesla pečeť skutečného přepychu. V rohu pak stálo lůžko, z něhož se právě zvedala udivená, avšak očividně potěšená mladá královna. Měla na sobě jen lehoučkou košilku, jemnou a průhlednou jako ranní mlha, nezakrývající v podstatě vůbec nic. Beowulf nestíhal při pohledu na krásná ňadra, oblé boky a štíhlé nohy polykat, ale nestal se bájným rekem tím, že by očumoval nahotinky. Rázně vykročil...

„Věděla jsem, že přijdeš,“ rozplývala se královna.

„Musel jsem,“ tvrdil Adam.

„Já vím, přece jen jsi již dlouho pryč z domu...“

„Ne! Musím zjistit, s jakou herbářovou položkou to král Milan spí!“

Královna byla zaražena.

„Cože?“

„Kde je?!“

Beowulf začal bez okolků přehrabovat kožešiny králova lůžka. Záhy našel co hledal.

„*Fraxinus excelsior?!*“ vyhrkl překvapeně. „Čekal jsem něco jako *Welwitschia mirabilis...*“

„Tíše!“ přiskočila k němu královna a zacpala mu pusou. „Někdo sem jde!“

„Král!“ vydechl Beowulf. „Jsem v loži!“

„Honem, schovej se pod kožešiny!“

Tak tak to stihli, královna si lehla do kožešin, Adam pod ně, a doufal, že to nepůjde poznat. A skutečně někdo vešel do místnosti.

„Ty?!“ vyhrkla překvapená královna. „To je tvůj bojovník,“ sykla do kožešin. Adam vystřelil ven a zhluboka se nadechl.

„Cože? Chekotay?“

„Sorry, že ruším,“ rozmrzele ucedil návštěvník a obrátil se do chodby. Beowulf jej několika skoky dostihl a popadl ho za rameno.

„Cos dělal v královském pokoji?!“

„Chtěl jsem ukecat tu blond'atou klisničku, aby mi podržela, ale vidím, že jdu pozdě.“

„Já tam nebyl kvůli sexu!“ navztekal se Beowulf.

„Jasně. A já nepiju medovinu, abych byl ožralý. OK, každý jsme nějaký...“

„Nedělej ze mě šaška!“ obořil se Boewulf. „Byl jsem tam, abych zjistil, jaká herbářová položka je králi Milanovi dražší než jeho vlastní krásná, voňavá, měkká, smyslná, vzrušující, prsatá, nadržená...“

„Myslíš královnu?“ přerušil ten výčet Chekotay.

„Jo. A hele, co jsme našel. S tímhle král Milan spí, a královnu nechává ležet ladem!“

„*Fraxinus excelsior?!*“ vyhrkl překvapeně Chekotay. „Čekal jsem něco jako *Welwitschia mirabilis...*“

„No právě. Já taky! Tady je něco špatně...!“

„Podívej se na tohle,“ pravil Chekotay a naklonil list papíru blíž ke světlu louče. „Datum sběru... dva měsíce zpátky... to se prý začala stavět tahle síň. A tady, to jsou zeměpisné souřadnice! Musíme zjistit, odkud je ten vzorek odebrán, to nám objasní více!“

„To bude těžké,“ řekl Beowulf. „Vždyť ani nevíme, kde jsme my... moment! My to vlastně víme! Dneska, když tady Monika zapisovala snímky, měřila sextantem svou pozici, mám to tady v terénním zápisníku!“

Položili oba údaje vedle sebe.

„Myslel jsem si to,“ zavrčel Chekotay.

Údaje se shodovaly.

Společně vyšli před budovu.

„Mám takovou teorii,“ rozhovořil se Beowulf. „Před dvěma měsíci se něco stalo, něco, co umožnilo králi Milanovi postavit nejskvostnější síň pod hvězdami, co však současně namíchlo trola natolik, že se přišel králi mstít!“

„Jo. A bude to mít něco společného s jasanem, který tady roste.“

„Celá síň je postavena z jasanového dřeva.“

„Musel to být obrovský jasan...“ začal Chekotay, ale nedokončil. „Obrovský jasan...“

„A je mi jasné, že cokoliv se stalo, ví o tom jen král Milan, a ten nám to nepoví. Kéž bychom mohli nahlédnout do minulosti,“ povzdechl si Beowulf.

„Do minulosti! No jasně!“ vykřikl Chekotay. „Adame, na koně!“

„Není čas vysvětlovat, musíme být zpátky, než slunce vyjde!“ křičel Chekotay, jedoucí tryskem skrze divoký přirozený les asociace *Carici pilosae – Carpinetum*. Svítil si na cestu prskající loučí, stejně jako Boewulf jedoucí za ním. Konečně dojeli k rozbouřené řece a vydali se podél ní tam, kde

hučel vodopád.

V naprosté tmě přebrodili vodní tok, sahající jezdcům až po kolena a na druhé straně se dali takřka neznatelnou stezkou.

„Jak víš, kam jet?!“ volal Beowulf.

„Sleduji, kde roste *Plantago major*!“ odvětil Chekotay. „To je pěšina!“

Vyjeli vzhůru, mezi skalní věže hor. V dáli, v hloubi pod sebou viděli zářící světla královské síně.

„Dál stezka nevede!“ seskočil Chekotay z koně. „Dál musíme pěšky.“

Šplhali tedy do kopce, zachytávali se trsů *Carex montana*, šplhali vpřed. Najednou se Chekotay zastavil.

„Ve vzduchu... cítím vůni *Lawsonie inermis*! Tudy!“ Pokračovali tedy dál, kde je vedla vůně, až došli do chráněného údolí, jež se utápělo v naprosté tmě.

„Kam dál?“ zeptal se uštěpačně Beowulf. „Co to celé má znamenat?“

Místo odpovědi se Chekotay rozkřičel: „~~!!!~~ ~~!!!~~ Musím s tebou mluvit! ~~!!!~~!“

„Neříkej mi tak,“ ozval se melodický hlas za jejich zády. Pouze podle vůně Beowulf poznal, že kolem něj prošla dívka, pak ji uviděl ve světle louče. „Říkala jsem ti, že zde mě nazývají Viky!“

„Viky! Prosím tě o pomoc! Ty jsi norna Minulosti, pověz nám tedy něco o minulosti!“

„Ale? A co bys chtěl vědět, bohatýře?“

„Musíme vědět, za jakých okolností byla postavena síň krále Milana!“ řekl Beowulf.

„Dobrá,“ usmála se Viky. „Když musíš, tak musíš! Pojd'te...“ Vedla hrdiny tmou. Náhle ve tmě před nimi zaplála okna malé chýše.

„Nebojíš se, bydlet zde, tak daleko od lidí, sama a beze zbraně?“ zeptal se Beowulf, když vešli do chýše. Viky se zasmála.

„Ale kdež, má sestra Jana Dvořáková, norna Budoucnosti, mi pro letní příbytek vybrala místo, kde mi nehrozí žádné nebezpečí.“

„Letní příbytek?“ podivil se Beowulf.

„Norny obvykle obývají přízemí Valhaly,“ ucedil bokem Chekotay.

„Tak nějak,“ přikývla Viky a usadila se za oheň. „Takže vy chcete znát minulost...“

„Pověz nám prosím...“

„Vím. Jak vznikla síň krále Milana. Prosím tedy!“ Znovu se usmála, zablýskly se její bílé zuby, mávla rukou v podivném gestu a...

Vznášeli se vysoko na obloze. Beowulf cítil vedle sebe Chekotaye, cítil uklidňující obětí norny. Zvědavě shlížel pod sebe, na místo, kde se pevné útesy zakusovaly do břidlicově šedé pláně moře.

Támhle je útes, u nějž jsme přistáli s Královnou Mařenkou vnímal Chekotayovy myšlenky.

Jsme nyní dva měsíce zpátky v minulosti pravila norna.

Takže tam... tam jak je ten obrovský strom, tam nyní stojí síň! Uvědomil si Beowulf.

Viděli, jak k obrovskému stromu cválají dva jezdci.

Tak obrovský strom jsem nikdy v životě neviděl myslel si Beowulf. Cítil Chekotayův neklid. *Něco víš?*

Jen jeden strom může být tak velký, aby vypadal, že roste od počátků věků! Odvětil Chekotay plný úcty, strachu a hrůzy.

Správně, souhlasila spokojeně norna. Nyní pojd'me blíže!

Sklouzli až pod strom, k jeho olbřímímu kmeni, a sledovali cválající jezdce. Beowulf se na okamžik ošil, nechtěl, aby ho jezdci zahlédli, ale ucítil normin posměch a uvědomil si, že jsou nejspíš neviditelní.

Jezdci se přiblížili a pozorovatelé viděli, že se jedná o samotného krále Milana a jeho nejvěrnějšího pobočníka a rádce. V plném cvalu se před stromem rozdělili, aby jej objeli každý z jedné strany.

Kopyta koňů bušila do tvrdé kamenité země, trvalo velmi dlouho, než se jezdci opět potkali. Teprve ve srovnání s postavami mužů na koních si Beowulf uvědomil, jak nesmírně obrovský strom to je.

Z jeho kmene bychom mohli vytesat Královnu Mařenku v jednom kuse! Byl ohromen.

I dvě! Pravil Chekotay.

Norna je přivedla na doslech jezdců.

„Výborné místo. Zde bude stát má síň!“ rozhodl král Milan.

„Přímo pod Stromem?“ zeptal se rádce.

„Ne. Místo stromu! Strom skácíme a z jeho dřeva postavíme síň!“

„Pane!!!“ šokovaně vykřikl rádce. „Skácet Strom?! Ty žertuješ!“

„Nežertuji, Vítku. Skácíme ten strom a postavíme z něj síň, jaké nebude rovno! Nikde po celém světě, nikde a nikdy nebude stát skvostnější síň! Bude to vpravdě $\text{B}\otimes\uparrow\text{N}\times\text{N}\text{R}\otimes$, sídlo botaniků, místo, kde se věda dotkne božských výšin!“

„Pane můj, zaslepila tě pýcha!“

„To ty jsi zaslepený! Já vím, co chci – chci být nejlepší botanik, jaký se kdy v sedmi světech zrodil!“

To stačí, pravila norna. Nyní trochu popojedeme...

Scéna se změnila, kolem stromu stály desítky dřevorubců a náležitě se činili. *Ještě trochu...* Strom byl skácen, a král Milan ulomil větvičku, a založil si ji mezi dvě desky, aby z ní později udělal nejcennější herbářovou položku svého království.

Takže... začal Beowulf, ale...

Seděli kolem ohně v malé chýši vysoko v horách.

„To je hrozné,“ šeptal otřesený Chekotay.

„Ten strom, to byl...“

„Ano. Ygdrasil. Strom světa. A král Milan jej skácel!“

„Už víte, co probudilo vztek trola?“ zeptala se Viky.

„Už je mi to jasné,“ zachmuřeně pravil Beowulf.

„Co teď bude se světem, když byl Ygdrasil zničen?“ ptal se Chekotay.

„Nevím,“ odpověděla Viky. „To je budoucnost.“

„A co s králem Milanem?“ vyhrkl Beowulf.

„Také nevím. To je přítomnost.“

„Přítomnost?!“ vyskočil Chekotay na nohy. „Osud krále Milana se rozhoduje v přítomnosti?!“ Beowulf již byl také na nohách. „Honem zpátky do síně!!“

Zpátky ujížděli, jako by měli za sebou samotné peklo, ale z úbočí hor bylo jasně vidět, že peklo je teprve čeká. Celá síň byla v plamenech!

Uvítal je kouř, křik raněných, sténání a lamentování. Ale také odvaha Beowulfových a Milanových ozbrojenců, kteří si podávali kbelíky a hasili. Trvalo to dlouho, ale ráno se podařilo požár zvládnout. Síň byla zachráněna, přestože velká její část byla spálena na uhel a popel. Mnoho botanických pokladů vzalo za své, také pro několik botaniků si přišly valkyry. Král Milan klečel před tou spouští a plakal.

„Takhle nějak jsem si vždycky představovala $\otimes\llcorner\otimes\text{N}\text{R}$,“ šeptala znaveně Torquiel při pohledu na tu hrůzu.

„Před nebo po Ragnaroku?“ uštěpačně se zeptala Dryáda.

„Dej pokoj.“

„Co to vlastně způsobilo?“ ptal se Beowulf.

„Běs. Netvor.“

„Další trol?“

„Bohové ví, co to bylo!“ šeptala Marta.

„Ano, bohové to jistě ví,“ sevřel pěsti Beowulf. „To celé je boží trest! Trest za hroznou pýchu!“

„Jsem zvědav, z čeho král Milan síň opraví,“ pravil flegmaticky Mírek.

„Určitě si někam pár břevn vytesaných z posvátného stromu schoval. Ygdrasil by stačil na dvě takové stavby!“ odsekl Chekotay.

„Cože?!“ vykřikla Dryáda. Rennfri se zajíkla.

„Ano,“ pokýval hlavou Boewulf. „Je to tak. Síň byla postavena ze dřeva Stromu světa.“

„Vidím, že již víte vše,“ pravil těžkým hlasem stařec, králův pobočník, za jejich zády.

„Vše ne. Nevíme, kdo ve skutečnosti jsou ti trolové.“

„Tak já to povím, dříve než králova zaslepenost a pýcha bude stát další životy. Nejsou to žádní netvoři bez rozumu. Jedná se o pracovníky místního odboru ochrany životního prostředí. Sídlí v bažinách v podhůří. Stětí Ygdrasilu je rozzuřilo na nejvyšší míru.“

„No to se nedivím.“

„Dal jsem králi Milanovi své slovo, že ochráním jeho síň,“ pravil Beowulf. „A svému slovu doстоjím. Pane Vítku, doved' mne k těm bažinám!“

Tři dny na nohách, ale na Adamovi to nebylo znát. On je přeci hrdina, geroj! Provázen toliko královým rádcem, dorazil až do podhůří, k oligotrofním vlhkým loukám, kde se již koně bořili tak, že museli pokračovat pěšky. Překonali překrásné vrchoviště, na kterém rostla *Drosera rotundifolia*, obešli prameniště s množstvím tučnice až došli k temné jeskyni. Stáli před ní a pomalu se bořili do rašeliny.

„Počkej na mně u koní,“ rozkázal hrdina a sám, jen s loučí a svým věrným mečem, se vydal do temných hlubin vlhké jeskyně.

Netrvalo to dlouho a jeskyně končila zatopeným sifonem.

„Ach, kéž by zde byla Malví,“ postěžoval si Beowulf kamenným stěnám, odhodil louči a skočil do studené vody.

Bystře jako vydra proplul temným sifonem a s hlasitým prskáním se vynořil na druhé straně, v jezeře vprostřed velkého dómu.

„ANO... JESTLI TO NENÍ NÁŠ HRDINA, BEOWULF...“ ozval se hluboký, posměšný hlas z temnoty.

„Jsem to naskutku já!“ opáčil Adam. „Kdo jsi ty?!“

„ZABÍL JSI MÍ SYNA,“ pokračoval hlas, ozývající se díky odrazům v jeskyni jako by odevšad. Adam stále nic neviděl. Pak si vzpomněl – jeho památeční tričko je přece potišťeno svítící barvou! Okamžitě ze sebe strhl svou červenou kostkovanou košili a do tmy zasvítil nápis

„BEOWULF * White Pride – World Wide“, spolu s velkým kulatým obrázkem skinheda pogujícího na cigánech.

„NEVĚDĚLA JSEM, ŽE JSI RASISTA,“ pravil překvapený hlas.

„Nejsem! Ale nějak si na tebe posvítit musím!“ Beowulfovi probleskla hlavou myšlenka, že i protivník jej nyní lépe uvidí, ale pak ji zahnal. Byl přece viděn, jen co vyplul ze sifonu.

„ALE JÁ SE TI RÁDA UKÁŽI SAMA!“ zaburácel hlas a na konci věty vyšlehl ve tmě plameny. V jejich záři Beowulf viděl mohutné, stočené tělo wyrma. Nebyl příliš překvapen, čekal něco podobného.

„Wym, jehož synem je trol? O tom se nám kněžna Relichová nezmínila!“

„ADOPTOVALA JSEM TOHO CHUDÁČKA KDYŽ BYL JEŠTĚ MALÝ, A ZA TĚCH PĚT TISÍC LET MI PŘIROSTL K SRDCI, JAKO BY BYL MŮJ VLASTNÍ,“ hřímal wyrmov hlas.

„Mám nabídku,“ pravil Beowulf, stále se ještě rozkoukávající po té plamenné exhibici. „Necháš krále Milana a jeho síň na pokoji a já tě nechám žít!“

Chvilí bylo ticho. Dlouhou chvíli bylo ticho.

„No?“

„PROMIŇ, ŽE TĚ NECHÁVÁM ČEKAT, VÍŠ, MY WYRMOVÉ SE NESMĚJEME NAHLAS.“

„To byla vážně míněná nabídka!“

„NO OVŠEM.“

„Jsem si jistý, že král Milan již nyní lituje svého pyšného činu.“

„NO TO BY MĚL, VŽDYČ SČAL YGDRAŠÍL!“

„Pověz, co je třeba udělat, aby si opět usmířil bohy? Není třeba prolévat další krev!“

„BOHOVÉ S TÍM NEMAJÍ CO DĚLAT. TO JÁ. JÁ SE VYLÍHLA POD POSVÁTNÝM STROMEM JEŠTĚ PŘED TÍM, NEŽ SE NA NĚM ÓDIN OBĚSIL. TO JÁ JEJ CHRÁNILA CELÉ VĚKY PŘED VŠEMI NEBEZPEČÍMI, ALE PAK JSEM SE NECHALA UKOLÉBAT, A STROM NA TO DOPLATIL. MLUVÍŠ O PŮŠE A

LÍTCOSTI KRÁLE MÍLANA, ALE ZAPOMÍNÁŠ NA MOU VLASTNÍ PŮCHU A LÍTCOST. NEUBRÁNĪLA JSEM STROM STROMŮ, NYNĪ TOHO LÍTUJĪ, A NEUSTANU, DOKUD MOU ZUŘĪVOST NEPOCĪTĪ CO NEJVĪCE LIDĪ!“

„To ti nemohu dovolit!“

„JĀ VĪM!“ s těmi slovy vyšlehly z wyrmových nozder burácivé provazce plamenů, ale Beowulf dokázal rychle uskočit, kotoulem se přenesl na druhou stranu dómu a vyběhl přímo na wyrma!

„Jestli si tady budeš hrát s těmi plamínky, tak se v té kamenné troubě uvaříme oba!“ vykřikl posměšně na svou protivnici.

„NA TOM NĚCO JE,“ připustila wyrma. „DĀŠ TEDY PŘEDNOST MŮJM JEDOVÝM ZUBŮM?!“ Rychle a hbitě jako ještěrka vystřelila podél kamenné stěny přímo na Boewulfa! Ten se odrazil a skočil přes wyrmu, zahlédl pod sebou zelenou záři jejich očí s hadími zorničkami, a dopadl těsně za její tlapu do ukázkového podřepu. Otočil se a řal, meč sklouzl po pancéřové kůži a zasekl se do kloubu tlapy. Wyrma se zkroutila jako blesk, Beowulf koutkem oka zahlédl blýskat se obludné špičáky, ale uhnul včas, seknul zespoda do wyrmina hrdla a kotoulem opět unikl. Prostor za ním pročistil plemenný pšouk. Uskočil, otočil se a tanečním krokem uhnul pod levou tlapou, využil rotace, odstrčil se od hrubé pokožky a řal tam, kde tušil zadní nohu – ale meč jen cinkl o kámen.

„Kde máš zadní nohu?!“ vyhrkl překvapeně.

„JĀ JSEM WYRM, TY TUPČE!“

„Sorry,“ ucedil Beowulf a nastavil meč přilétajícímu ocasu. Náraz jej sice odhodil, ale wyrma zaduněla jejím obdobou bolestného řevu, neboť ostrá čepel prořala páteř. Beowulf Zlatokrt se na wyrmině hřbetě překulil, zaklekl, protočil v rukách meč a bodl jím přímo do zad. Ostří se zabořilo do netvorovy kůže a proniklo pěkně hluboko, ale wyrma ještě nebyla ani zdaleka poražena, prudce sebou šklubla a shodila Beowulfa na zem, pak se otočila a koncem ocasu jej smetla do kouta. Zacouvala a rozhlédla se.

„KDEPAK JSĪ?“

Ležím ti pod ocasem a ty se ptáš, kde sakra jsem?! Nevěřil svým uším Beowulf, jemuž tíha wyrmina ocasu bránila dýchat. Pak mu to došlo. Trefil jsem páteř! Ona necítí! Má ochrnutý ocas!

Pořádně zabral, podařilo se mu nadzvednout masu, která jej tak tížila, a vykulit se zpod ní. Wyrma reagovala po zvuku, bleskově se stočila za hrdinou, ale ten se odrazil a přeskočil ji na druhou stranu. Bestie se prohnula vzhůru, aby si mohla pod vlastním břichem protáhnout dlouhý krk a čelistmi již hledala Beowulfa. Ten se opět otočil, skočil, zakopl... zavrával... Zelené oči zářily jen půl metru od něj, když padl naznak na zemi. Strašlivý wyrm zařval, zavřel oči, zaútočil... v posledním okamžiku se hrdina odvalil bokem, a wyrma se zakousla do vlastního necitlivého ocasu! Dlouhé jedové zuby pronikly do masa a s pocitem ne nepodobným ejakulaci do něj vystříkly veškerou dávku jedu.

Beowulf se zatím potichu plížil ke svému meči, popadl jej právě v okamžiku, kdy uspokojena wyrma otevřela oči a zjistila, že leží zauzlena jak pletýnka a zakousnutá do vlastního ocasu, a co víc, že je otrávena svým vlastním jedem.

„To by mě zajímalo, zda jsi imunní vůči tomu svému svinstvu!“ protočil Beowulf meč v ruce a sklonil se do bojového postoje, očekávající další boj.

Ten však nepřicházel. Wyrma se jen trochu natočila, aby na něj viděla oběma očima, a ani nepovolila sevření vlastního ocasu. Její zelené oči zrcadlily jakýsi nepozemský klid, jenž ostře kontrastoval s divokostí souboje. Cítila, jak jejím tělem postupuje otrava. Věděla, že lidé mají takovou slovní hříčku: „Může všemocný bůh vytvořit tak těžký kámen, že jej sám neuzvedne?“ Ona znala odpověď. Jestliže existuje jed, proti kterému není obrany, pak proti němu opravdu není obrany!

Nebála se svého konce. Ona věděla. Věděla... *Znovu spatřím Ygdrasil!*

Cítila svou smrt jako postupující stěnu chladu, jež pronikala pomalu, ale nezadržitelně celým jejím tělem. Mozek zasáhla nakonec.

Zelená záře v hadích očích vyhasla. Beowulf měl pocit, jako by se koutky tlamy zvedly do něčeho

na způsob spokojeného úsměvu... ale to mohla být jen posmrtná křeč.

„Zabil jsem trolovu matku. Ty, tvůj lid i tvá síň jste nyní v bezpečí,“ pravil Adam králi Milanovi.

„Konečně!“ padl král na improvizovaný trůn.

„To si zaslouží oslavu!“ vykřikla potěšená královna.

„Myslím, že nemám chuť slavit. Nikdo z nás nemá chuť slavit,“ pravil těžce Beowulf.

„Prosím tě, z tebe to leze jak z chlupaté deky!“ vyhrkla Monika. „Tak řekni něco o tom souboji!“

„Byl to wyrm, samička, prastará, stará snad jako sám Ygdrasil,“ začal pomalu Adam. Král Milan sebou při tom slově trhl, ale už se smířil s tím, že jeho tajemství je prozrazeno. „Bojoval jsem s ní a těžce ji poranil, nakonec jsem ji donutil, aby se zakousla do svého vlastního ocasu a tak se otrávila.“

„Dobře, ty!“ poplácali ho bojovníci po ramenech. „To bylo odvážné!“

„Wyrm, který se sám zakousl do svého vlastního ocasu?“ ptal se Chekotay.

„Jo, skončila propletená jako pletýnka,“ pousmál se při té vzpomínce Boewulf.

„Jako pletýnka? Nějak takhle?“ ptala se rychle Dryáda a rozlitou medovinou kreslila po stole zvláštní propletenec.

„No, tak nějak.“

„Takže jako Ouroboros?“

„No, nevím, prostě jsem ji zabil!“ řekl Beowulf, který už toho měl plné zuby a chtělo se mu spát.

„Je to možné?“ podívala se Dryáda na Chekotaye. „Adame, jak se ta wyrma jmenovala?“

„Nevím, neřekla mi to.“

„Takže víme prd,“ zkrřivila pysk bojovnice.

„Co bys po mně chtěla? Zabil jsem obludnou wyrmu v souboji jeden na jednoho! Jestli mi nevěříš, tady je jedový zub,“ vybalil Beowulf dlouhý špičák z posmrkaného kapesníku. Pak podal smrtící trofej králi. „Uzavři ji do zvláštní schránky, králi Milane, aby na věky připomínala, co se zde dnes stalo!“ požádal jej.

„Pokud vůbec nějaké věky budou, protože jestli to byla Ouroboros...“ mumlala polohlasem Dryáda.

„Musím to vědět!“ otočil se Chekotay, naskočil na oře a vyrazil k lesům.

Ten večer se přeci jen konala oslava. Ale byla to taková oslava... dosti pochybná. Mezi lidmi se již rozneslo, že skvostná síň je postavena ze dřeva posvátného stromu, a říkalo se, že tím král Milan urazil bohy. Mnich Jíří měl kázání, v němž poučoval bezbožný lid, jak správně ukládat položky do herbáře a jak vypisovat schémy. Král Milan seděl na trůně zamračen. Beowulfovi se chtělo příšerně spát, ale jak to říkala královna: člověk jeho postavení se prostě musí chovat určitým způsobem.

Chekotay se škrábal do kopce, jako by měl za zadkem smrt. Slunce zapadalo, když dorazil do údolíčka, kde stála chajda norny Viky. Utíkal k ní. Dveře se otevřely a norna vyšla ven. Bojovník jí padl k nohám všecek udýchán. Nezmohl se na slovo, a když se podíval Viky do tváře, pochopil, že žádných slov není třeba.

„Odcházíš?“ vyprskl přec.

Pokývala hlavou. „Ouroboros se zakousla do vlastního ocasu. Sedm světů již nemá minulost.“

„Takže... se vracíš?“

Opět pokývala hlavou. Z kožené tašky, kterou měla pověšenou přes rameno, vyňala list papíru – herbářovou položku krále Milana.

„Král Milan ve svém herbáři zachoval na ukázkou nejen ratolest, ale také jedno semeno posvátného stromu. Vráťím se na počátek Času a zasadím jej.“

Než mohl Chekotay cokoliv říci, z mlhy vtékající do údolí se zhmotnila Jana Nová. Přes rameno nesla objemný vak, z něž odkapávala krev.

„Nechápu, proč tahle hnusná práce vždycky padne na mně! Musela jsme to z ní vysekat nějakým zrezivělým mečem... Co ten tady dělá?“ změnila směr hovoru, když uviděla smrtelníka.

„Přišel se rozloučit.“

„Budu hádat,“ pravil Chekotay. „To, co vlečeš – to je vajíčko, které jsi vysekala z chladnouchého těla Ouroboros?“

„Přesně tak. Za chvíli se s ním vrátím...“ Přerušil ji zvuk, jako by praskla struna, tichý, ale

intenzivní. Chekotay měl pocit, že musí být slyšet snad do všech koutů světa.

„Co to bylo?“

„To praskla Fenriho pouta. No bezva. A měli jste slyšet Garma, ten vám řval, až se celá Gnipská sluj otřásala!“

„Ahoj sestřičky!“ zahlaholila Jana Dvořáková zhmotňující se z druhé strany. V obou rukách vlekla kýble jílu, jeden trochu jemnější, druhý hrubší, a bojovník v tom okamžiku prostě věděl, že jílu je dost na uplácání muže a ženy.

„Takže máme všechno,“ shrnula sabat Jana Nová. „Tak jdeme, ne?“

„Jděte napřed, doženu vás,“ řekla Viky. Obě normy se rozplynuly.

„Vezmi mě sebou,“ požádal Chekotay.

„To nejde.“

„Tento svět již nemá budoucnost.“

„Budoucnost, přítomnost, minulost... nech na nás, bojovníče. Pro tebe je určující čest, hrdost, touha a vášně... následuj svého velitele. Přichází doba, kdy bohové budou potřebovat pomoc lidí, a je dobře, že se jim dostane bojovníků pod praporem krále Beowulfa.“

„Znáš budoucnost?“

Usmála se. „Znám minulost.“

„Kolikrát již... a kolikrát ještě...?“

Smála se nahlas. „Jednou – a nekonečně mnohokrát! Nesnaž se to pochopit, člověče.“

„Tak tedy...“

„Tak tedy sbohem.“

„Sbohem.“

Poslední norma se rozplynula v mlze.

Bardové znovu přezpívali píseň o hrdinských skutcích reka Beowulfa, když se král Milan postavil.

„Přátelé!“ zvolal silným hlasem. „Udělal jsem strašlivou chybu! Ve své nekonečné pýše jsem dal porazit strom Ygdrasil! Chtěl jsem se rovnat botanickým bohům. Nyní vidím, jak bláhový jsem byl! Přivolal jsem na svůj lid prokletí a demony. Démonů mě zbavil Beowulf, prokletí se však mohu zbavit jediným způsobem.“ S těmi slovy vytáhl ze schránky dlouhý, ostrý zub wymry a jediným pohybem si jej vbodl přímo do srdce.

„Chci... aby mým nástupcem... byl Beowulf... vždyť on i chlastá jako Dán!“ zachrčel král Milan a svalil se do trunu. Během pár okamžiků byl mrtev.

Když Chekotay vrazil do dveří síně, spatřil, jak jeho velitel usedá na trůn se zlatou korunou na hlavě, a mohl se tak akorát připojit k pokřiku „Ať žije král!“

„Ať žije král Beowulf!“

Monika, Dryáda a Chekotay se probírali Milanovou pozůstalostí. Bylo toho mnoho, mapy potenciální přirozené vegetace, nikdy nepublikované floristické soupisy, pozoruhodné herbáře... v jednom z nich našla Dryáda položku *Fraxinus excelsior*. Souřadnice místa sběru poznali okamžitě.

„Tak si myslím,“ řekl pomalu Chekotay a vybral z přilepeného papírového sáčku hrst semínek, „že si z nás normy pěkně vystřelily!“

„Nekecej a pojd' si zahrát na zahradníka!“

- konec -

© chekotay 080722:1855

Technická poznámka: Základní kostra děje je přebraná ze stejnojmenného filmu. Všechny ty cizí výrazy z nordické mytologie jsem posbíral v různých koutech paměti, a pokud jsou nepřesně, nebo vyloženě blbě použity, pak se omlouvám. Králi Milanovi samozřejmě nepřejí nic zlého! Nomenklatura rostlinných druhů nebyla sjednocena. Nomenklatura fytoecenologických jednotek dle Neuhauselové.

Omlouvám se (dávno tuhému) autorovi původního příběhu, že jsem ho takhle sprznil.